
Tussen Lippenstift en Laptop

Twee werelden. Eén vrouw. Geen taboe.

Voor Thomas

*Your story is what you have, what
you will always have. It is
something to own*

Michelle Obama

Voorwoord	6
Tussen reflectie en begin	8
Eerste Date	11
Het Spel en de Schaduw	14
De Discotheek	16
De Badkamer	17
Wat nooit was	34
Het meisje op het perron	38
De danseres	44
De dag na het sprookje	47
Tussen glitter en groei	51
De Stilte na de Storm	59
De Zoon die maar even bleef	60
De geboorte van Roxanne	64
Tussen Rollen en Realiteit	74
Het Begin van Meer	83
Nu	95

Tot slot	103
Voor mijn dochters	106
Voor mijn zoon	107
Dankwoord	108

Voorwoord

Voor wie denkt dat je breken betekent dat je onherstelbaar wordt: lees dit boek.

Voor wie denkt dat je maar één versie van jezelf mag zijn: laat je verrassen.

Voor wie zoekt, twijfelt, struikelt, en dan toch opnieuw begint: dit is voor jou.

Ik ben geen heldin. Ik ben geen slachtoffer. Ik ben een vrouw.

Een vrouw die geleefd werd. Gekozen heeft.

Gebogen, niet gebroken. Verloren liep.

Terugkeerde. En toen haar eigen weg is beginnen maken - op hoge hakken, in laarzen vol modder, in mama-pyjama's en in mantelpakken tegelijk.

Dit boek is geen bekentenis. Het is geen verantwoording. Het is een *eis tot ruimte*.

Voor vrouwen in al hun lagen. Met hun verleden, hun dromen, hun nachtwerk én hun daglicht.

Ik schrijf voor de meisjes die denken dat ze niet genoeg zijn.

Voor de vrouwen die moe zijn van zichzelf te moeten bewijzen.

Voor de moeders die bang zijn dat hun fouten
luider spreken dan hun liefde.

Ik schrijf omdat mijn verhaal ertoe doet. En
dat van jou ook.

Tussen reflectie en begin

Je kiest niet in welk bedje je wordt geboren.
Maar kun je wél kiezen in welk bedje je
uiteindelijk eindigt?

Is ons lot voorgeschreven?
Of houden we zelf de pen vast waarmee we
onze toekomst schrijven?

Ik weet het niet zeker.
Wat ik wél weet, is dat we keuzes kunnen
maken.
Soms zware. Soms onpopulaire. Vaak
eenzame.
Maar altijd keuzes die we maken om onszelf te
beschermen tegen een lot dat niet voor
iedereen even zacht is uitgevallen.

Mijn verhaal begint niet bij mezelf. Het begint
bij mijn moeder, op het moment dat zij
besloot om mij op deze wereld te zetten.
Een beslissing van een vrouw die, in mijn
ogen, haar weg al vroeg was kwijtgeraakt.

Ook zij kreeg geen vlekkeloze start. Haar
eerste twee levensjaren bracht ze door bij

haar eigen moeder, die zelf worstelde met mentale instabiliteit.

Tot de dag kwam dat ze werd weggehaald en terecht kwam bij haar nieuwe adoptieouders - mijn grootouders.

Mensen met grote harten, bij wie ze opgroeide in warmte en structuur, omringd door goede bedoelingen en hoop.

Maar er is wel eens gezegd: de eerste twee jaar van je leven zijn bepalend voor de rest.

Als ik naar mijn moeder kijk, geloof ik dat ook.

Die vroege scheiding, dat verlies van verbinding, heeft iets gebroken in haar.

Mijn grootmoeder vertelde dat ze als een apathisch, teruggetrokken kind bij hen aankwam.

Een meisje met een blik die verder keek dan haar leeftijd toeliet - en met een zwaarte die haar hele leven bleef kleven.

Dat betekent niet dat ik haar keuzes goedpraat.

Maar ik geloof dat mensen het product zijn van hun ervaringen.

En haar verleden heeft mee bepaald hoe mijn leven er zou uitzien.

Ook mijn jeugd is getekend door ervaringen
die me gevormd hebben.

Maar ik probeer, elke dag opnieuw, om mijn
keuzes niet te laten dicteren door dat
verleden.

Ik wil zelf richting geven. Zelf kiezen. Niet
meer automatisch wandelen in de sporen van
wat ooit is misgelopen.

En dus neem ik je mee. In mijn verhaal.
Of toch: in de herinneringen die ik bij elkaar
heb kunnen rapen.

Sommige zijn fragmentarisch, flarden van
geur en gevoel.

Andere zijn verteld door mensen rondom mij.

En veel - gelukkig - zijn diep weggeborgen in
het donkerste hoekje van mijn geheugen.

Maar wat overblijft, is genoeg. Genoeg om je
mee te nemen in hoe ik geworden ben wie ik
vandaag ben.

In alle zachtheid, scherpte, liefde en lef die
daarbij komt kijken.

Eerste Date

De eerste keer is altijd een beetje vreemd. Je weet niet precies wat je moet verwachten, hoe je je moet gedragen, en vooral: hoe je jezelf moet verkopen zonder dat het té geforceerd voelt.

Ik zat in de hotellobby, mijn benen elegant over elkaar geslagen, terwijl mijn vingers achteloos langs de steel van mijn wijnglas gleden. De bar was chique maar niet té overdreven – net dat juiste evenwicht tussen klasse en discretie. Mijn outfit? Simpel maar doordacht: een zwarte kokerrok, een zijden blouse met een subtiele décolleté en hakken die net luid genoeg klikten op de marmeren vloer om op te vallen.

Het was alsof ik auditie deed voor een rol die ik zelf had geschreven.

En toen hoorde ik het.

"Roxanne... you don't have to put on the red light..."

Echt? Dit liedje? Net nu?

Mijn mondhoeck krulde. Alsof het universum me even wilde laten weten dat ik precies op mijn plek zat.